

DOT HUTCHINSONOVÁ

SBĚRATEL MOTYLŮ

KRÁSA NĚBYLA JEŠTĚ NIKDY TAK DĚSIVÁ

Sběratel motýlů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Dot Hutchisonová
Sběratel motýlů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dot Hutchisonová
SBĚRATEL MOTÝLŮ

DOT HUTCHISONOVÁ

SBĚRATEL MOTÝLŮ

Přeložila Olga Neumanová

Pro mámu a pro Deb.

*Za to, že teprve v půli odpovědi na otázku jste si uvědomily,
jak hluboce znepokojivá ve skutečnosti je.*

A za všechno ostatní.

Technický personál mu sdělí, že dívka na druhé straně skleněné stěny neřekla od chvíle, kdy ji přivedli, jediné slovo. Nejprve ho to nepřekvapí, ne s ohledem na to, jakými traumaty prošla, ale když ji teď pozoruje zpoza zrcadlového skla, začíná pochybovat o svém úkolu. Dívka sedí shrbená na tvrdé kovové židli, bradu opřenou o zavázanou ruku, zatímco druhou rukou si kreslí na povrchu nerezového stolu nesmyslné obrazce. Oči má zpola zavřené, kůži pokrytou temnými stíny modřin, tmavé vlasy matné a nemyté, nepořádně stažené do uzlu. Je zjevně vyčerpaná.

Neřekl by ale, že je traumatizovaná.

Zvláštní agent FBI Victor Hanoverian si dívku dopodrobna prohlíží a čeká, až dorazí ostatní členové jeho týmu. Hlavně tedy čeká na svého partnera. Třetí klíčový člen jejich týmu je totiž v nemocnici s ostatními dívkami, snaží se získat nejnovější informace o jejich stavu a tam, kde je to možné, i zjistit, jak se jmenují, a sejmut jim otisky prstů. Ostatní agenti a techničtí zaměstnanci jsou na místě a to málo, co od nich slyšel, ho nutí zvednout telefon a slyšet hlas svých vlastních dcer, aby se ujistil, že jsou v pořádku. S lidmi to ale umí, zejména s traumatizovanými dětmi, takže je logické, že je tady a čeká, až ho pustí dovnitř a bude si moci promluvit s touto konkrétní obětí.

Vidí drobné růžové linky okolo nosu a úst, stopy po kyslíkové masce, pak také šmouhy špíny a sazí na celém obličej

i na vypůjčeném oblečení. Ruce má zavázané obvazy, stejně tak i levé nadloktí, a pod tenkým tílkem, které jí někdo dal v nemocnici, vidí obrysy dalších obvazů. Dívka se třese, oblečená do matně zelených nemocničních kalhot, snaží se nestát bosýma nohama na studené podlaze, ale nestěžuje si.

Neví ani, jak se jmenuje.

Nezná jména většiny dívek, které zachránili, ani těch, pro které záchrana přišla příliš, příliš pozdě. Tahle dívka nemluvila s nikým jiným než s ostatními děvčaty, a ani tehdy nezaslechli žádná jména ani informace. Snažila se je jen... uklidnit asi není to pravé slovo. „Bud' umřeš, nebo ne, teď se uklidni, ať můžou lékaři dělat svoji práci,“ – to nebylo zrovna utěšující, ostatní dívky ale kupodivu právě tato slova uklidnila.

Pak se děvče na židli narovná, pomalu si natáhne ruce nad hlavu a záda prohne do luku. V mikrofonu je slyšet, jak jí bolestivě chrupne v páteři. Potřese hlavou, znovu se nahrbí nad stůl, tvář přitiskne ke studenému kovu a dlaně si naplocho položí na desku stolu. Sedí odvrácená od skla a od něj samotného i od ostatních, o kterých musí tušit, že tam jsou. Z tohoto úhlu je vidět další zajímavý detail: totiž obrazce na zádech.

V nemocnici mu dali fotografii, on teď vidí jen obrysy nádherných barev, které vykukují zpod tílka na jednom rameni. Zbytek obrazce není tak dobře vidět, tílko je ale tenké, a tak obrazec prosvítá pod ním. Z kapsy vytáhne fotografii a přidrží si ji na skle, dívá se střídavě na fotografii a na dívčina záda. Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby identické tetování neměly všechny dívky, až na jednu z nich. V různých barvách a vzorech, ale všechny si byly podobné.

„Myslíte, že jim to udělal on, pane?“ ptá se jeden z technických zaměstnanců, který dívku sleduje na monitoru. Kamera snímá úhel z opačného konce místnosti, na zvětšeném záběru je vidět dívčin obličej, její přivřené oči i to, jak pomalu a zhluboka dýchá.

„Předpokládám, že to se dozvíme.“ Nerad činí předčasné závěry, zejména teď, když jsou jejich informace zatím tak kusé. Tentokrát nastal jeden z mála okamžiků jeho kariéry, kdy to, co objevili, daleko předčilo jejich nejhorší očekávání. Navíc je zvyklý očekávat jenom to nejhorší. Když se ztratí dítě, uděláte cokoli, abyste ho našli, nečekáte ale, že toho chudáčka nakonec najdete živého. Doufáte v to, ne že ne, ale rozhodně to nečekáte. Viděl už tak maličká těla, že je jen s podivem, že se na ně dá vyrobit rakev, viděl děti znásilněné ještě dřív, než mohli znát význam toho slova, tento případ je ale tak neobvyklý, že si sám není jistý, co může očekávat.

Nedokáže dokonce ani odhadnout, kolik je té dívky asi let. Lékařský odhad tvrdí, že jí je něco mezi šestnácti a dvaadvaceti, to mu ale moc nepomůže. Kdyby jí skutečně bylo teprve šestnáct, nejspíš by ji měl zastupovat někdo ze sociálky, těch už je ale plná nemocnice a dělají jen problémy. Nabízejí cenné a nenahraditelné služby, to ano, to ale nic nemění na tom, že se mu pletou do cesty. Snaží se vzpomínat na své dcery, co by asi dělaly, kdyby byly zamčené v místnosti jako tahle dívka. Žádná z nich by nedokázala zachovat takový klid. Znamená to snad, že je starší než ony? Nebo to jen znamená, že má větší praxi v tom nedat na sobě nic znát?

„Už se ozval Eddison nebo Ramirezová?“ ptá se techniků a nespustí oči z dívky.

„Eddison je na cestě, Ramirezová je pořád v nemocnici s rodiči té nejmladší dívky,“ hlásí mu jedna z žen. Yvonne se na dívku v místnosti nedívá a vyhýbá se i monitoru. Doma má malé miminko, holčičku. Victor váhá, zda ji nemá z případu stáhnout, dnes je od porodu poprvé v práci, rozhodne se ale, že kdyby to nedokázala zvládnout, ozve se sama.

„Kvůli ní začalo pátrání?“

„Ztratila se teprve před pár dny. Zmizela z nákupního centra, kde byla s kamarádkami. Říkaly, že vyšla z kabinek, aby si vyměnila velikost, a už se nevrátila.“

O jednu pohřešovanou méně.

V nemocnici vyfotografovali všechny dívky, i ty, které zemřely cestou nebo po příjezdu do nemocnice, a porovnávali jejich fotografie s databází pohřešovaných. Bude ale chvíli trvat, než budou výsledky hotové. Když se agenti a lékaři ptali těch, které byly v lepším stavu, na jméno, otáčely se všechny na tuhle dívku, která byla zjevně jejich vůdcem, a většina neřekla ani slovo. Pár děvčat působilo dojmem, že se na chvíli zamyslely, než se zhroutily v pláči. Potom už je jen ošetřovaly sestry.

Dívka ve výslechové místnosti je ale jiná. Když se jí na něco ptali, jenom se odvrátila. Zatím všechno nasvědčovalo tomu, že tohle děvče vůbec nezajímalo, jestli ji někdo zachrání.

Někteří začali uvažovat o tom, zda ji lze vůbec považovat za oběť.

Victor si povzdechne a dopije zbytek kávy, kelímek zmačká a pak ho vyhodí do koše na odpadky, který stojí u dveří. Raději

by počkal na Ramirezovou, vždycky je v podobné situaci užitečné mít po ruce ženu. Může si dovolit na ni čekat? Nebylo jasné, jak dlouho bude v nemocnici s rodiči, nebo zda se do nemocnice nezačnou sbíhat další rodiče, jakmile se k fotografiím dostanou média. Pokud se k nim ovšem dostanou, opraví sám sebe a zamračí se. Tuhle část nesnáší, nemá rád, když jsou fotek obětí plné televizní obrazovky a noviny, takže oběti nemají šanci zapomenout na to, co se jim stalo. Mohli by počkat alespoň do té doby, než doplní informace o pohřešovaných.

Dveře se otevřou a zase se za ním zabouchnou. Místnost je zvukotěsná, ale sklo se v rámu lehce otřeše a děvče se rychle posadí a přimhouřené oči upře na zrcadlo. A samozřejmě na ty, které tuší za ním.

Victor se neohlédne. Nikdo totiž nepráská dveřmi tak jako Brandon Eddison. „Máte něco?“

„Několik z nich zmizelo relativně nedávno, rodiče jsou na cestě. Všechny jsou z Východního pobřeží.“

Victor sejme fotografii ze skla a strčí si ji zpátky do kapsy. „Něco nového o našem děvčeti?“

„Některé z ostatních ji oslovovaly jménem Maya, když jsme je sem přivezli. Příjmení žádné.“

„A skutečné jméno?“

Eddison si odfrkne. „Těžko říct.“ Snaží se zapnout si bundu přes červené tričko s logem washingtonského fotbalového týmu Redskins. Když zásahovka objevila přeživší, Victorův tým povolali narychlo do práce, aby situaci začali řešit. Vzhledem k Eddisonově vkusu je Victor hlavně rád, že nemá na tričku

žádnou nahotinku. „Dům prochází skupina našich lidí a hledají tam cokoli osobního o tom hajzlovi.“

„Myslím, že se můžeme shodnout, že si nechával některé velice osobní věci, které patřily těm holkám.“

Eddison si možná si vzpomněl, co viděl na místě činu, a ne hádá se. „Proč zrovna ona?“ ptá se teď. „Ramirezová tvrdí, že tam jsou další, které nemají vážná zranění. Jsou spíš vyděšené, třeba by byly sdílnější. Tahle vypadá, že to s ní nebude lehké.“

„Ostatní dívky na ni spoléhají, a já chci vědět proč. Musí se přece chtít vrátit domů, tak proč se po ní ohlížejí a neodpovídají na otázky?“

„Myslíš, že v tom má prsty?“

„To právě musíme zjistit.“ Victor se chopí lahve s vodou a zhluboka se nadechne. „Tak dobrá. Pojdme si s Mayou promluvit.“

Když vejdou do výslechové místnosti, dívka se opře o opěradlo židle a prsty ovázané obvazy proplete na břicho. Tohle gesto nepůsobí defenzivně, jak by čekal, a podle toho, jak se jeho partner zamračil, je jasné, že i jeho vyvedlo z míry. Dívka si je prohlíží, vstřebává detaily a pořádá si myšlenky, ty jí ale nelze vyčíst z obličeje.

„Děkujeme, že jste s námi šla,“ přivítá ji a pomíjí, že neměla příliš na výběr. „Toto je zvláštní agent Brandon Eddison a já jsem zvláštní agent, vedoucí Victor Hanoverian.“

Koutkem úst jí krátce škubne vzhůru, nedá se tomu asi říkat úsměv. „Zvláštní agent, vedoucí Victor Hanoverian,“ zopakuje a hlas má chraplavý jako kuřačka. „To se těžko vyslovuje.“

„Pokud chcete, můžete mi říkat Victor.“

„Nemám žádné preference, ale děkuji.“

Odšroubuje uzávěr a podá jí lahev s vodou – a ten okamžik využije k tomu, aby si rozmyslel svoji strategii. Tahle dívka rozhodně není traumatizovaná, a není ani ostýchavá. „Představování má většinou dvě stránky.“

„Myslíte zajímavosti ze života?“ řekne dívka. „Rád pletete košíky a dálkově plavete, a Eddison se zase rád prochází po ulici v podpatkách a minisukni?“

Eddison zamručí a bouchne pěstí do stolu. „Jak se jmenuješ?“

„Nebudte nezdvořilý.“

Victor se kousne do rtu, aby se ubránil úsměvu. Situaci to nijak nepomůže, rozhodně to nepomůže vylepšit náladu jeho partnera, pokusení ovšem nezmizí. „Řekla byste nám prosím, jak se jmenujete?“

„Děkuji, ale musím vás odmítnout. O své jméno se s vámi podělit nehodlám.“

„Některé z dívek vás oslovovaly Maya.“

„Proč se mě na to tedy ptáte?“

Zaslechne, jak Eddison prudce sykl, ale nevšímá si toho. „Rádi bychom zjistili, kdo jste a jak jste se sem dostala. Rádi bychom vám pomohli dostat se domů.“

„A když vám řeknu, že vaši pomoc na cestu domů nepotřebuju?“

„Pak se budu ptát, proč jste se domů nedostala sama už dřív.“

Následuje drobný poloúsměv a pak škubnutí obočí, které může a nemusí naznačovat souhlas. Dívka je krásná, má zlatavě hnědou pleť a světlehnědé, téměř jantarové oči, rozhodně

ale není slabá. Její úsměv si budete muset zasloužit. „Myslím, že na tuhle otázku oba známe odpověď. Tam už ale nejsem, nebo ano? Odsud se domů dokážu dostat sama.“

„A kde máte domov?“

„Nejsem si jistá, jestli je ještě tam, kde býval.“

„Tohle není hra,“ vyštěkne Edison.

Dívka se na něj chladně podívá. „Ne, samozřejmě že není. Někteří zemřeli, jiní mají zničený život a jsem si jistá, že vám musí hrozně vadit, že jste musel odejít z fotbalového zápasu.“

Eddison zrudne a povytáhne si jezdec zipu až k bradě.

„Nepůsobíte nijak nervózním dojmem,“ podotkne Victor.

Dívka pokrčí rameny a usrkne si vody. Lahev přitom opatrně přidržuje zafačovanými rukama. „A měla bych být?“

„Většina lidí nervózní je, když je vyslýchá FBI.“

„Není to moc odlišné od hovoru s...“ Pak se kousne do popraskaného spodního rtu a zamrká, když popraskanou kůží vytrysknou kapičky krve. Pak si znovu usrkne.

„S kým?“ zeptá se Victor jemně.

„S ním,“ odpoví ona. „Se zahradníkem.“

„Ten muž, co vás držel v zajetí... Vy jste mluvila s jeho zahradníkem?“

Dívka zavrtí hlavou. „To *on* byl Zahradník.“

Musíte pochopit, že to jméno jsem mu nedala ze strachu nebo obdivu, nebo z jakéhosi mylného pocitu sounáležitosti. Já ho tak totiž nepojmenovala. Jako všechno ostatní na tom místě

vzniklo z předu naší nevědomosti. Co jsme nevěděly, bylo vytvořeno, a co nevzniklo, přestalo být důležité. Je to vlastně pragmatické, řekla bych. Vřelí, milující lidé, kteří potřebují cítit uznání druhých, po čase propadnou stockholmskému syndromu, a my ostatní se staneme pragmatickými. U druhých jsem zažila jedno i druhé – a osobně volím pragmatismus.

To jméno jsem poprvé zaslechla první den v Zahradě.

Přišla jsem sem s hroznou bolestí hlavy, horší než veškeré kocoviny, které jsem zažila kdy dřív. Nejprve jsem vůbec nedokázala otevřít oči. Bolest mi vystřelovala lebkou při každém nádechu, nedej bože při pohybu. Musela jsem zasténat, protože jsem najednou ucítila chladný, vlhký kus látky na čele a očích a zaslechla hlas, který mi říkal, že se nemusím bát, protože je to jen voda.

Nebyla jsem si jistá, co mě znepokojovalo víc: to, že se tato žena zřejmě často musela obávat nejhoršího, nebo to, že to byla žena. Ve dvojici, která mne unesla, totiž žádná žena nebyla, tím jsem si byla jistá.

Ucítila jsem, jak mne kolem ramen jemně ovinula cizí paže a pomohla mi se posadit, a cizí ruka mi ke rtům přitiskla sklenici. „Je to jen voda, slibuju,“ řekla znovu.

Pila jsem. Nezáleželo mi na tom, jestli je to „jen voda“, nebo ne.

„Dokážeš spolknout prášek?“

„Ano,“ zašeptala jsem, a i ten slaboučký zvuk způsobil, že mi lebkou projel rozžhavený hřeb bolesti.

„Tak otevři pusu.“ Poslechla jsem a na jazyku jsem ucítila dvě ploché tabletky. Pak jsem znovu dostala napít. Poslušně

jsem je spolkla a vši silou jsem se pokusila nepozvracet, když mě cizí žena zase jemně položila na chladné prostěradlo a pevnou matraci. Nic dalšího dlouhou dobu neříkala, dokud jsem na očních víčkách nepřestala vnímat tanec barevných světélek a nezačala jsem se sama hýbat. Pak žena sundala látku, kterou jsem měla zakrytý obličej, a než jsem přestala mrkat, chránila mi oči rukou před světlem připevněným na stropě.

„Tohle už jste párkrát dělala,“ zakrálala jsem.

Podala mi sklenici s vodou.

I když seděla shrbená na stoličce vedle postele, bylo mi jasné, že je to vysoká žena. Měla dlouhé, šlachovité nohy a svaly jako Amazonka. Vlastně připomínala lvici, protože seděla přikrčená jako kočka. Žlutohnědé vlasy měla učesané do jakéhosi složitého uzlu na temeni, a byl tak dobře vidět ostře řezaný obličej a temně hnědé oči, které vysílaly zlatavé záblesky. Na sobě měla hedvábné černé šaty s vysokým límcem, který jí obepínal krk.

Moje upřímné ocenění přijala jakoby s úlevou. Nejspíš to bylo lepší než vřeštící hysterky, které tu určitě párkrát předtím také potkala.

„Jmenuji se Lyonette,“ řekla mi, když jsem si ji pořádně prohlédla a věnovala se zase sklenici vody. „Nemusíš mi říkat svoje jméno, protože ho stejně nebudu moct používat. Nejlepší bude, když ho zapomeneš, pokud to dokážeš.“

„Kde to jsme?“

„V Zahradě.“

„V Zahradě?“

Pokrčila rameny, a i tohle gesto od ní vyznělo ladně a půvabně. „Můžeš tomu říkat, jak chceš. Chceš si to tady prohlédnout?“

„Nejspíš asi nebudeš vědět, jak se odsud dostat ven?“

Dobrá. Nohy jsem spustila přes okraj postele, o matraci jsem se opřela pěstmi a uvědomila jsem si, že jsem úplně nahá. „Něco na sebe?“

„Tady.“ Podala mi kousek hedvábného, černého oděvu, byly to úzké šaty ke kolenům, které těsně obepínaly krk a naopak odhalovaly záda. Výstřih vzadu byl opravdu hluboký – kdybych měla u kostrče dolíčky, mohla by je vidět. Pomohla mi zavázat šerpu kolem kyčlí a pak mě jemně postrčila směrem ke dveřím.

Místnost byla skoro prázdná. Tedy až na postel a malý záchod a umyvadlo v rohu. V dalším rohu se nacházelo něco jako malá otevřená sprcha. Stěny byly z tlustého skla, místo dveří jen otvor a z každé strany skla připevněná kolejnice.

Lyonette si všimla, že si kolejnici prohlížím, a zachmuřila se. „Někdy překryjí sklo masivní stěnou, abychom byly zavřené ve svých pokojích a nebylo na nás vidět,“ vysvětlila mi.

„Často?“

„Někdy ano.“

Dveře vedly do úzké chodby, která směrem doprava ubíhala dál, zatímco vlevo zatáčela za roh. Téměř přímo naproti dveřím byl další vstup, také lemovaný kolejnicemi. Tento vedl do chladné, vlhké jeskyně. Otevřený skalní oblouk na vzdáleném konci jeskyně do temného kamenného prostoru přiváděl svěží vánek a paprsky světla se odrážely ve vodopádu, který zurčel přímo před vstupem. Lyonette mě vyvedla zpoza vodního zá-

věsu do zahrady tak nádherné, že z pohledu na ni téměř bolely oči. Úžasné květiny ve všech myslitelných barvách tu kvetly v bujném listoví a stromoví, kterým se proháněla mračna motýlů. Nad námi se tyčil umělý útes, na jeho plochem vršku rostla další zeleň a stromy, ty na okrajích se těsně dotýkaly prosklené střechy, tyčící se jakoby neuvěřitelně daleko. Nízkým porostem prosvítaly vysoké černé stěny a zakrývaly výhled na to, co bylo za nimi, místy ale byly vidět otvory obklopené popínavými rostlinami. Tušila jsem za nimi vstupy do prostor, z nichž jsme sem právě přišly.

Atrium bylo obrovské, jeho rozměry vás ohromily ještě předtím, než jste si uvědomili ty nádherné barvy všude kolem. Vodopád pokračoval úzkým potůčkem, který o kousek dál vytvářel menší jezírko porostlé vodními liliemi. Odsud vedly bílé písčité cestičky skrze zeleň k dalším dveřím.

Světlo pronikající proskleným stropem mělo levandulový nádech, přecházející místy do růžové a modré. Bylo jasné, že přichází večer. Když mě unesli, bylo krásné odpoledne, nějak jsem ale nevěřila, že je pořád ten samý den. Otočila jsem se pomalu dokola a pokusila se vstřebat své okolí, bylo toho ale příliš. Očima jsem nedokázala pojmout ani polovinu toho, co mě obklopovalo, a mozek ani polovinu nedokázal zpracovat.

„Co to sakra je?“

Lyonette se rozesmála, byl to tvrdý smích, který prudce přerušila, jako by se lekla, kdo by ji mohl zaslechnout. „Říkáme mu Zahradník,“ poznamenala suše. „To sedí, ne?“

„Kde to jsem?“

„Vítej v Zahradě motýlů.“

Otočila jsem se k ní, abych požádala o vysvětlení, pak jsem to ale zahlédla.

Dívka se zhluboka napije a lahev si nechá skutálet po dlani. Když už se nezdá, že bude pít dál, Victor jemně poklepe na stůl, aby upoutal její pozornost. „Co to je?“ zeptá se.

Dívka neodpoví.

Victor vytáhne z náprsní kapsy fotografii a položí ji na stůl mezi ně. „Co je tohle?“ zeptá se znovu.

„Víte, když mi budete klást otázky, na které už stejně znáte odpověď, nebudu mít zrovna tendenci vám věřit.“ Ramena se jí ale uvolní a ona se opře zpátky do opěradla, zdá se, že je na známé půdě.

„Pracujeme pro FBI. Lidé mají většinou za to, že my jsme ti hodní.“

„Copak si o sobě Hitler myslel, že je zlý?“

Eddison se posunul až na okraj své židle. „Srovnáváte snad FBI s Hitlerem?“

„Ne, jen se pouštím do debaty o perspektivě a relativitě morálky.“

Když jim zavolali, Ramirezová jela přímo do nemocnice a Victor přijel do kanceláře, aby udělal pořádek v chaosu přicházejících informací. Na Eddisona zbyl úkol prohlédnout místo činu. Na hrůzné věci Eddison vždycky reagoval podrážděně. S touto myšlenkou mrkne Victor zpátky na dívku sedící proti němu. „Bolelo to?“

„Strašně,“ odpoví ona a přejíždí obrysy obrazce na fotografii prstem.

„V nemocnici tvrdili, že je to staré několik let...“

„A to se mě ptáte?“

„Snažím se zjistit co nejvíc informací,“ objasní a tentokrát mu uteče i drobný úsměv.

Eddison se na něj zamračí.

„V nemocnicích se děje leccos, většinou tam ale vědí, co dělají.“

„Co to má sakra znamenat?“ povolí Eddisonovi nervy.

„Ano, je to staré pár let.“

Začíná rozumět rytmu jejích odpovědí, protože má léta praxe, z doby, kdy se svých dcer vyptával na známky, testy a přítele. Na chvíli je ticho, pak ještě chvíli, přičemž sleduje dívku, jak fotografii opatrně obrací. Psychiatři z širšího týmu by k tomu nejspíš měli co říct. „Kdo to pro něj dělal?“

„Jediný člověk na světě, kterému mohl bezvýhradně důvěřovat.“

„Muž mnoha talentů.“

„Victo...“

Aniž by z děvčete spustil zrak, kopne Victor do nohy židle, na které sedí jeho partner, a vytrhne ho z úvah. Odměnou mu je náznak úsměvu. Ne skutečný úsměv, ani jeho stín, ale něco, co jej vzdáleně připomíná.

Dívka nakoukne pod vrstvu gázy, kterou má zavázané prsty na způsob prstových rukavic. „Nevěřili byste, jak snadno se dají opatřit nástroje k tetování.“

Po celý první týden mi dávali každý večer něco do jídla, abych byla povolnější. Přes den mi dělala společnost Lyonette, ale ostatní dívky, kterých tam bylo dost, se mi vyhýbaly. Lyonette mi vysvětlila, že je to normální, když jsem na to poukázala jednou při obědě.

„Naříkání a pláč nedělá nikomu dobře,“ řekla mezi sousty salátu. Ať už byl záhadný Zahradník jakýkoli, musela jsem uznat, že vařil výborně. „Většina z nás si nováčků radši nevšímá, dokud není jasné, jak si tu zvyknou.“

„Až na Tebe.“

„Někdo to dělat musí. Slzy zvládnou, když není vyhnutí.“

„Takže jsi asi dost ráda, že tě s nimi neobtěžuju.“

„Řekni mi,“ Lyonette si na vidličku nabodla proužek grilovaného kuřete a namotala ho na ni, „brečela jsi vůbec?“

„A mělo by to snad nějaký smysl?“

„Buď tě budu milovat, nebo nenávidět.“

„Dej mi vědět, jak se rozhodneš, abych se podle toho mohla zařídit.“

Zeširoka se na mě usmála a ukázala při tom zuby. „Ten přístup si zachovej, ale před ním ho neukazuj.“

„Proč chce, abych v noci spala?“

„Je obezřetný. Nakonec, máme přímo pod nosem ten útes.“

V tu chvíli mě napadlo, kolik dívek z něj asi skočilo, než začal být takhle obezřetný. Snažila jsem se odhadnout, jak je tahle monstroznost asi vysoká. Osm, deset metrů? Dá se pádem z takové výšky zabít?

Zvykla jsem si na to, že se budím v prázdném pokoji poté, co přestaly účinkovat prášky na spaní, vedle sebe jen stoličku,

na které sedí Lyonette. Koncem prvního týdne jsem se ale probudila vleže na břicho na tvrdé polstrované lavici, obklopená ostrým pachem dezinfekce. Tahle místnost byla jiná, větší, a stěny tu byly kovové, ne skleněné.

A byl tu ještě někdo jiný.

Nejdřív jsem pořádně neviděla, protože jsem byla ještě pod vlivem prášků a nedokázala jsem otevřít oči, cítila jsem ale, že tam někdo je. Dýchala jsem schválně pomalu a rovnoměrně, aby mi neunikl žádný zvuk, najednou mi ale kdosi položil dlaň na holé lýtko.

„Vím, že jsi vzhůru.“

Byl to mužský hlas, středně posazený, zněl kultivovaně a měl záměrně neutrální přízvuk. Byl příjemný. Ruka mi přejela po noze, přes zadek a podél křivky páteře. Ve stopách toho doteku mi naskákala husí kůže, i když v místnosti bylo teplo.

„Dával bych přednost tomu, aby ses nehýbala, nebo budeme oba litovat.“ Když jsem se pokusila otočit za hlasem, ruka se mi přesunula na zátylek, aby mi zabránila v pohybu. „Byl bych raději, kdybychom se obešli bez pout, kazí to výsledek. Když budeš mít pocit, že nedokážeš ležet bez hnutí, něco ti dám, abych tě znehybnil. Radši bych to ale nedělal. Dokážeš ležet bez hnutí?“

„Proč?“ zeptala jsem se téměř šeptem.

Do ruky mi vstrčil kousek lesklého papíru.

Pokusila jsem se otevřít oči, po práscích na spaní se mi ale dělaly větší ospalky a měla jsem je zalepené. „Pokud se nechystáte začít *hned* teď, směla bych se prosím posadit?“

Ruka mne hladila ve vlasech a nehty mi jemně škrábaly kůži na hlavě. „Smíš si sednout,“ řekl a znělo to vyděšeně. Vytřela jsem si z očí ospalky a podívala jsem se na obrázek, který jsem držela v ruce, zatímco jsem vnímala, že mne jeho ruka i nadále hladí ve vlasech. Pomyslela jsem na Lyonette a na ostatní dívky, které jsem tu zdálky zahlédla, a nemůžu říct, že bych byla překvapená.

Byla jsem vyděšená, překvapená ale ne.

Stál za mnou a vzduch kolem něj prostupovala vůně kořeněné kolínské. Byla to nenápadná, drahá vůně. Přede mnou byly rozložené tetovací nástroje a na táčku byly vyskládané skleničky s barvami. „Dnes to neuděláme celé.“

„Proč nás takhle značkujete?“

„Protože každá zahrada potřebuje motýly.“

„Je nějaká možnost, že bychom to pojali čistě obrazně?“

Zhluboka a přirozeně se zasmál. Tenhle člověk smích miloval, a nesmál se tak často, jak by chtěl, a když měl tu možnost, vždycky ho to potěšilo. Časem zjistíte spoustu věcí, a tohle byl jeden z největších objevů, které jsem o něm učinila. Býval by se chtěl v životě radovat víc, než mu bylo dopřáno. „Není divu, že se mojí Lyonette líbíš. Jsi divoká a v tom se jí podobáš.“

Na to jsem neměla odpověď, nenapadlo mě nic, co bych na to mohla říct.

Opatrně propletl prsty mými vlasy, stáhl mi je dozadu na ramena a vzal do ruky kartáč. Česal mě, dokud jsem neměla vlasy úplně rozčesané, a ještě dlouho v tom pokračoval. Myslím, že se mu to líbilo, jako ostatně spousta jiných věcí. Česat

někomu vlasy patří mezi prostá potěšení. To, že vám to někdo dovolí. Pak mi vlasy stáhl do culíku gumičkou, smotal je do drdolu, ten stáhl další gumičkou a sponkami.

„Teď si lehni zase na břicho, prosím.“

Poslechla jsem. Když poodstoupil, zahlédla jsem jeho vyžehlené plátěné kalhoty a košili s knoflíky. Hlavu mi otočil na druhou stranu, abych na něj neviděla. Tvář jsem měla přitisknutou k černé kůži, ruce volně podél těla. Nebylo to zrovna pohodlné, ale šlo to. Když jsem se obrnila proti tomu, abych nevyskočila nebo sebou netrhla, zlehka mě poplácal po zadku. „Uvolni se,“ nakázal mi. „Když budeš mít zaťaté svaly, bude to víc bolet a bude se to déle hojit.“

Zhluboka jsem se nadechla a donutila své svaly, aby povolily. Svírala a rozevírala jsem pěsti a při každém rozevření se mi povedlo o kousek uvolnit svalstvo na zádech. To nás učila Sophia, hlavně proto, aby Whitney zabránila v opakovaných zhrouceních, a...

„Sophia? Whitley? To jsou některá z děvčat?“ přerušil ji Eddison.

„Ano, jsou to děvčata. Sophia je tedy spíš žena.“ Dívka si znovu usrkne a zkontroluje, kolik tekutiny jí zbývá v lahvi. „No, vlastně i Whitney by se dala brát jako žena. Takže jsou to ženy.“

„Jak vypadají? Můžeme jejich jména přirovnat k...“

„Nebyly v Zahradě.“ Těžko soudit, co všechno lze vyčíst z jejího pohledu na mladšího agenta. Je v něm lítost, pobavení

i pohrdání. „Víte, já měla život i dřív. Nenarodila jsem se v Zahradě. Teda alespoň ne v téhle.“

Victor otočí fotografii k sobě a snaží se vypočítat, jak dlouho to mohlo trvat. Je to obrovské, velice detailní tetování.

„Nedělal to najednou,“ sdělí mu dívka, když si všimne, že si prohlíží vzory na fotografii. „Začínal obrysy. Za dva týdny pokračoval barvami a detaily. A když to dodělal, byl ze mě jen další z motýlů v jeho Zahradě. Bůh, který tvoří svůj vlastní svět.“

„Povězte nám o Sophii a Whitney,“ říká Victor a je rád, že můžou na chvíli opustit téma tetování. Tušil, co se dělo poté, když bylo tetování hotové, a byl ochoten přiznat, že je zbabělec, když se domnívá, že o tom zatím nemusí nic vědět.

„Bydlela jsem s nimi.“

Eddison vytáhne z kapsy zápisník. „Kde?“

„V našem bytě.“

„Musíš...“

Victor ho přeruší. „Řekněte nám o tom bytě.“

„Viky,“ zaprotestuje Eddison. „Nechce nám nic říct!“

„Řekne nám to, až bude připravená,“ odpoví on.

Dívka je pozoruje bez hnutí a bez komentáře a lahev si kutálí z jedné ruky do druhé, jako by to byl hokejový puk.

„Povězte nám o tom bytě,“ zopakuje Victor.

Žilo nás tam osm a všechny jsme pracovaly v restauraci. Byl to ohromný loftový byt, jediná velká místnost, a postele a zamykací skříňky tam byly uspořádané jako v kasárnách. U každé

postele stál na jedné straně stojan na oblečení, u nohou a po druhé straně pak tyč na závěs. Ne že by měl člověk zrovna soukromí, ale stačilo to. Za normálních okolností bychom musely platit šílený nájem, byt byl ale ve špatné čtvrti a žilo nás tam tolik, že jsme na nájem vydělaly za jeden dva večery a zbytek měsíce už jsme mohly jen utrácet.

Některé to tak dělaly.

Byly jsme dost rozdílné. Studentky, tulačky a jedna vysloužilá prostitutka. Některé chtěly mít svobodu stát se, kýmkoli se jim zachtělo, jiné chtěly mít hlavně klid od ostatních. Jediné, co jsme měly společného, byla práce ve stejné restauraci a ten byt.

A upřímně? Dalo by se říct, že to byl ráj.

Jistě, občas jsme se pohádaly, někdy nám vadily různé malichernosti, většinou to ale všechno rychle přešlo. Vždycky se našel někdo, kdo vám půjčil šaty, boty nebo knížku ke čtení. Chodily jsme do práce, některé z nás do školy, celkově jsme ale měly dost peněz a město nám leželo u nohou. Dokonce i pro mě, na kterou v dětství sotva dohlíželi, byla taková svoboda až opojná.

V ledničce jsme měly pořád dost bagelů, chlastu a vody, kondomů bylo dost a vždycky se našel i aspirin. Někdy byl v ledničce i zbytek hotového jídla, a když za Sophií přišla sociálka, aby ji zkontrolovali, běžely jsme nakoupit pořádné jídlo a schovaly jsme chlast a kondomy. Většinou jsme jedly v restauracích, nebo jsme si nechávaly vozit hotové jídlo. Každý večer jsme pracovaly s jídlem a kuchyni v bytě jsme se vyhýbaly jak čert kříži.

Jo, a pak tam byl ten opilec. Nevěděly jsme, jestli v tom domě bydlel, nebo ne, odpoledne jsme ho ale vídaly, jak popíjí na ulici, a každý večer ležel opilý namol před našimi dveřmi. Nemyslím vstupní dveře domu, myslím dveře do našeho bytu. Byl to navíc perverzní úchylák, takže když jsme se vracely domů za tmy, což se dělo prakticky denně, chodily jsme po schodech až ke střeše a pak jsme radši jedno poschodí sešly po požárním schodišti a domů jsme lezly oknem. Náš domácí nám tam dal speciální zámek, protože Sophii bylo toho opilce líto a nechtěla ho nahlásit na policii. Protože jsme věděly, v jaké je situaci, byla totiž vysloužilá prostitutka a feťačka, která se snažila postavit na vlastní nohy, aby dostala zpátky do péče svoje děti, netlačily jsme na ni.

Holky byly první opravdové kamarádky v mém životě. Asi jsem se s podobnými lidmi setkala už dřív, tohle ale bylo jiné. Mohla jsem se jim vyhýbat, a taky jsem to většinou dělala. S nimi jsem ale pracovala i bydlela, bylo to zkrátka... něco jiného.

Byla tam s námi Sophia, chovala se k nám jako máma, a když jsem ji poznala, už přes rok byla čistá, poté co se o to dva roky pokoušela a vždycky se vrátila zpátky k fetu. Měla dvě nádherné dcerky, které bydlely společně v jedné pěstounské rodině. Rodina navíc podporovala Sophii v její snaze získat děti zpátky do své péče. Nechávali ji za dětmi v podstatě chodit, kdykoli chtěla. Kdykoli se dostala do úzkých a cítila nutkání vrátit se zpátky k drogám, některá z nás ji nacpala do taxíku a odvezla na návštěvu za holčičkami, aby si uvědomila, kvůli čemu má smysl na sobě pracovat.

Bydlela s námi Hope a její nohsled Jessica. Hope vždycky vymýšlela, co budou dělat, měla nápady a temperament, Jessica udělala všechno, co se jí řeklo, a se vším souhlasila. Hope naplňovala byt smíchem a sexuální energií, a zatímco Jessica používala sex jako prostředek ke zlepšování sebevědomí, Hope jí aspoň ukazovala, že to může být i zábava. Byly nejmladší, když jsem se nastěhovala, bylo jim teprve šestnáct a sedmnáct.

Pak tam bydlela sedmnáctiletá Amber. Na rozdíl od téhle dvojice měla jasný plán. Požádala o předčasné uznání plnoletosti, aby se dostala ze systému pěstounské péče, udělala maturitu a chodila na vyšší odbornou školu, aby si zlepšila kvalifikaci a mezitím vymyslela, kam jít dál studovat. Kathryn byla o pár let starší a nikdy, ze zásady nikdy nám nevyprávěla nic o tom, jak žila, než se dostala do našeho bytu. Vlastně neříkala skoro vůbec nic. Občas se nám ji podařilo přesvědčit, aby s námi něco podnikla, sama ale nechodila nikam. Kdyby nás osm někdo postavil ke zdi a zeptal se, kdo před něčím nebo někým utíká, bylo jisté, že by každá ukázala zrovna na Kathryn. My se jí ale na nic nevyptávaly. Jedno z našich hlavních pravidel bylo, že jsme nevyzvíдалy osobní věci. Všechny jsme toho měly za sebou dost.

O Whitney jsem se už zmiňovala, ta se pravidelně hroutila. Studovala na univerzitě psychologii, ale byla hrozně přecitlivělá. Ne že by byla zlá, ale prostě nezvládala stres. Když zrovna nechodila do školy, byla úplně skvělá, ale když měla přednášky, střídalý jsme se v tom, abychom ji donutily se trochu uvolnit. Noémie byla taky studentka, studovala jednu z nejzbytečnějších věcí na světě. Myslím, že jediný

důvod, proč vůbec studovala, bylo to, že měla stipendia, a díky studiu anglické literatury si mohla dovolit neustále trávit čas s knížkou. Naštěstí se o své knihy ochotně dělila s ostatními.

Byla to právě Noémie, která mi dva týdny poté, co jsem začala pracovat v restauraci, řekla o tomhle bytě. Byla jsem ve městě teprve třetí týden a bydlela jsem v hostelu, takže jsem si všechnen svůj majetek nosila každý den s sebou do práce. Právě jsme se v maličké místnosti pro personál převlékaly do pracovní uniformy. Já si ji nechávala v restauraci, kdyby mi někdo náhodou ukradl věci – třeba během spaní –, abych aspoň mohla chodit do práce. Všechny jsme se převlékaly až v práci, protože uniforma se skládala z dlouhých šatů a bot na podpatcích, a to se ven úplně nosit nedalo.

„Takže, ehm... tobě se docela dá věřit, vid?“ řekla mi rovnou. „Chci říct, k pikolíkům i k hosteskám se chováš slušně a nikomu nekradeš věci, nevypadáš, že bereš drogy nebo tak něco.“

„Snažíš se mi něco sdělit?“ Natáhla jsem si podprsenku, zapnula háčky vzadu a současně si upravila prsa, aby mi podprsenka seděla. Když jste žili v hostelu, trochu jste ztratili ostych, když jste se každý den museli převlékat před spoustou dalších ženských v maličké společné místnosti.

„Rebekah říkala, že ses sotva dostala z ulice. Víš, že pár z nás spolu bydlí? No, tak máme jedno místo navíc.“

„Myslí to vážně,“ zavolala na mě Whitney a čechrala si přitom své zlatavě zrzavé vlasy, které předtím měla stažené do drdolu. „Máme volnou postel.“

„A patří k tomu ještě skříňka,“ zahihňala se Hope.

„Už jsme to probraly a říkaly si, jestli by ses nechtěla nastěhovat. Nájem jsou tři stovky měsíčně včetně poplatků.“

Nebyla jsem ve městě moc dlouho, ale věděla jsem, že není možné, aby byl nájem tak nízký. „Tři stovky? Co si sakra můžete pronajmout za tři stovky?“

„Nájem jsou dva tisíce,“ opravila je Sophia. „Tvůj podíl by byly tři stovky. To, co přebývá, pokryje poplatky.“

Početně to dávalo smysl, až na to... „Kolik vás tam proboha bydlí?“

„Ty bys byla osmá.“

Vlastně by to bylo stejné jako v hostelu. „Mohla bych u vás dneska zůstat přes noc a rozhodnout se zítra?“

„Skvělý!“ Hope mi podala kratičkou džínovou sukni, o které jsem pochybovala, že mi zakryje spodní prádlo.

„Ta není moje.“

„Já vím, ale myslím, že bys v ní vypadala skvěle.“ Na jedné noze už měla natažené moje volné manšestráky, takže místo dohadování jsem se vsoukala do sukně a usoudila jsem, že ohýbat se budu opatrně. Hope měla výrazné křivky a byla docela baculatá, takže jsem si její sukni mohla stáhnout docela nízko, a získat tak pár centimetrů k dobru.

Majiteli se rozzářily oči, když viděl, že odcházím s děvčaty. „Teď budeš bydlet s nima? Nebudeš se bát?“

„Zákazníci už jsou pryč, Guiliane.“

Přestal mluvit s italským přízvukem a poplácál mě po rameni.

„Jsou to fajn holky. Jsem rád, že budeš bydlet u nich.“

Jeho názor skoro stačil k tomu, abych přestala váhat, ještě než jsem byt viděla. První dojem, který jsem si udělala o Giulianovi, bylo to, že je přísný, ale spravedlivý. Že jsem měla pravdu, se ukázalo krátce poté, když jedné dívce, která přišla na pohovor s taškou a kufrem, nabídl týden na zkoušku. Předstíral, že je Ital, protože si kvůli tomu zákazníci nějak mysleli, že jídlo bude lepší. Byl to ale vysoký chlapík s řídnoucí zrzavou kšticí a s knírkem, který začal okupovat jeho horní ret, ale chystal se zachvátit celý obličej. Byl přesvědčen o tom, že to, jak člověk pracuje, je důležitější než to, co říká, a podle toho se také k lidem choval. Koncem mého prvního týdne v práci mi prostě podal vyplněný rozpis služeb na další týden, kde bylo vepsané moje jméno.

Odcházely jsme ve tři ráno. Snažila jsem se zapamatovat si, které ulice jsme míjely a jakými vlaky jsme jely, a nebyla jsem ani zdaleka tak nervózní, jak jsem měla být, když jsme dorazily do jejich čtvrti. Nohy nás bolely po hodinách strávených na podpatcích, vyškrábaly jsme se až do posledního patra a pak na střechu. Tady jsme se propletly spleť zahradního nábytku, grilů přikrytých plachtou, v jednom rohu jsem si všimla vzkvétající zahrádky s marihuanou, a nakonec jsme seškokbrtaly o patro níž po požárním schodišti. Sophia strčila klíč do zámku a Hope se hihňala, zatímco mi vysvětlovala, proč to děláme a že na chodbě spí opilý úchyl.

Takových v hostelu taky pár bylo.

Byt byl ohromný, světlý a čistý. U každé stěny stály čtyři postele a uprostřed bylo do čtverce vyskládáno několik pohovek. V kuchyni byl pracovní ostrůvek, který ji dělil od zbytku míst-

nosti, pak tam byly ještě dveře do koupelny s ohromným sprchovým koutem vybaveným snad deseti sprchovými hlavicemi nasměrovanými na různé strany.

„Neptáme se, kdo tu bydlel před námi,“ podotkla Noémie diskrétně, když mi koupelnu ukazovala. „Je to jen koupelna, žádné orgie tu neděláme.“

„A umíte o tom přesvědčit správce?“

„Kdepak, s těma pořád šukáme. V tom je právě ta legrace.“

Bezděky jsem se usmála. Byla s nimi legrace, pořád vtípkovaly, dobíraly se navzájem a přehazovaly si komplimenty, stěžovaly si na protivné zákazníky a flirtovaly s kuchaři a umývači nádobí. Za poslední dva týdny jsem se usmívala častěji než kdykoli předtím. Všechny si hodily kabelky a tašky na svoje skříňky, některé se převlékly do pyžama nebo do toho, co místo pyžama používaly, rozhodně se ale nikdo nechystal jít spát. Whitney vytáhla učebnici psychologie a Amber přinesla dvacet panákové a nalila do všech tequilu. Pro jednu skleničku jsem se natáhla, Noémie mi ale místo ní podala pořádnou sklenici vodky.

„Tequila je na učení.“

Sedla jsem si na gauč a dívala se, jak Kathryn pročitá zkušenostní test Amber. Za každou otázkou následoval panák. Když Amber odpověděla špatně, musela vypít panáka sama, a když odpověděla správně, mohla ho dát komukoli jinému. Prvního panáka podala mně a já se pokoušela tím nechutným koktejlem z tequily a vodky neudávit.

Za rozbřesku jsme byly pořád ještě vzhůru a Noémie, Amber a Whitney se odpotácely do školy, zatímco my ostatní jsme konečně padly do postelí.

Když jsme se někdy brzy odpoledne probudily, podepsala jsem papír, který měly místo smlouvy, a zaplatila jsem nájem na první měsíc ze spropitného za poslední dva večery. A najednou jsem už nebyla bezdomovec.

„Říkala jste, že to byl váš třetí týden ve městě?“ ptá se Victor a hlavou mu běží seznam měst, které by mohla mít na mysli. Na jejím hlase není patrný žádný přízvuk, nepoužívá žádné regionalismy, díky kterým by se dalo určit, odkud pochází. Je si poměrně jistý, že se jedná o záměr.

„Přesně tak.“

„Kde jste byla předtím?“

Místo odpovědi raději dopije zbytek vody. Pak opatrně postaví prázdnou lahev na jeden roh stolu, opře se o opěradlo židle a pomalu si tře zavázanýma rukama paže až k loktům.

Victor se postaví a shodí z ramen bundu, obejde stůl a přehodí ji dívce kolem ramen. Když se přiblíží, dívka ztuhne, on si ale dá pozor, aby se nedotkl její holé kůže. Když se vrátí na svoji stranu stolu, dívka se uvolní a strčí paže do rukávů. Bunda jí je velká, vytváří velké záhyby, ruce ale pohodlně vystrčí manžetami ven.

Žila v New Yorku, napadne ho najednou. Loftové byty, restaurace otevřené dlouho do noci, kromě toho mluvila o vlacích, ne o metru nebo o podzemce. Na tom něco musí být, ne? V duchu si umíní, že musí kontaktovat kolegy z New Yorku a požádat je, ať se o ní pokusí zjistit nějaké informace.

„Chodila jste do školy?“

„Ne. Jen do práce.“

Ozve se zaklepání na sklo a Eddison vyjde z místnosti. Dívka sleduje, jak odchází, je vidět, že je ráda, pak se ale s neutrálním výrazem obrátí zpátky k Victorovi.

„Proč jste se rozhodla odejít do města?“ ptá se jí. „Nezdálo se mi, že byste tam někoho znala nebo měla nějaký plán. Proč tedy?“

„A proč ne? Bylo to něco nového, něco jiného.“

„Něco vzdáleného?“

Dívka zdvihne obočí.

„Jak se jmenujete?“

„Zahradník mi říkal Maya.“

„To ale není vaše pravé jméno.“

„Někdy je jednodušší zapomenout, co bylo dřív, víte?“ Hraje si s okraji manžet, rychle je roluje tam a zpátky. Nejspíš to není moc odlišný pohyb od balení přístrojů do ubrousku, když na to přijde. „Byla jsem tam, neměla jsem šanci dostat se pryč, vrátit se k životu, který jsem znala, tak proč na tom lpět? Proč si způsobovat větší bolest tím, že budete vzpomínat na něco, co jste ztratili?“

„Chcete říct, že jste na minulost zapomněla?“

„Chci říct, že mi říkal Maya.“

Od ostatních děvčat jsem byla víceméně oddělená až do chvíle, kdy bylo tetování hotové. Jedinou výjimkou byla Lyonette,

která za mnou i nadále chodila každý den, aby si se mnou popovídala a namazala mi rozbolavělá záda. Nechala mě prohlížet si své tetování beze známky studu nebo znechucení. Bylo teď její nedělitelnou součástí, žila s ním stejně jako dýchala a se stejnou elegancí, s jakou se pohybovala. Fascinovala mě detailní kresba obrazců a zajímalo mě, jak moc se změnily, když bylo potřeba oživit jas barev. Něco mi ale bránilo se ptát. Dobré tetování nevybledlo celé roky, trvalo věčnost, než ho bylo zapotřebí oživit. Nechtěla jsem přemýšlet o tom, co by znamenalo žít v Zahradě už tak dlouho.

Nebo co by to znamenalo, kdybych tam tak dlouho žít neměla.

K večeri jsem pořád dostávala i prášky na spaní. Jídlo nosila Lyonette na tácu pro sebe i pro mě. Každých pár dní jsem se budila ne v posteli, ale na tvrdé kožené lavici, a cítila přitom, jak Zahradník přejíždí rukama po obrysech tetování, aby zjistil, jak se hojí a jak je kůže citlivá. Nikdy se mi neukázal a na rozdíl od mého pokoje, kde se všechno odráželo od všudypřítomného skla, jsem tady, uprostřed stěn z matného kovu, neměla šanci zahlédnout byť jen jediný odraz.

Při práci si pobrukoval. Zvuk to byl sám o sobě vlastně příjemný, nesnesitelně se ale střetával s mechanickým bzučením jehel. Většinou si pobrukoval nějakou klasiku, Elvise, Sinatru, Martina, Crosbyho, dokonce i Andrews Sisters. Ta bolest byla zvláštní, to, že jsem tu dobrovolně ležela pod jehlami, kterými ze mě vytvářel svůj majetek. Neviděla jsem ale jinou možnost. Lyonette mi řekla, že s každou dívkou zůstala, dokud křídla nebyla hotová. Nemohla jsem tedy zatím Zahradu prozkoumat

a zkusit najít cestu ven. Nebyla jsem si zatím jistá, jestli Lyonette věděla, že odsud není úniku, nebo jestli už jí to bylo jedno. Tak jsem ho nechala, aby mi přidělil ta příšerná křídla. Nikdy jsem se neptala, co by se stalo, kdybych bojovala, kdybych ho odmítla.

Neměla jsem k tomu daleko. Lyonette ale zbledla, a tak jsem otázku převedla jinam.

Nějak to souviselo s tím, že mě nikdy nevedla chodbami; vždycky jsme šly přímo na zahradu, vyváděla mě jeskyní za vodopádem rovnou ven. Ať už to bylo cokoli, co jsem neměla vidět, usoudila jsem, že to prostě počká. Možná to bylo zbabělé, nebo taky pragmatické.

Zahradník svoji práci dokončil koncem třetího týdne, co jsem byla v Zahradě.

Celé dopoledne pracoval intenzivněji, víc se soustředil, dělal kratší přestávky. První den mi načrtl obrys křídel podél páteře a přes záda, nakreslil žíly a obrysy větších tvarů. Potom už pracoval od konečků křídel směrem zpátky, k páteři, a čtyři sekce křídel na mých zádech měnil tak, aby měly ostatní plochy čas se alespoň trochu zahojit. Nedalo se popřít, že je skutečně pečlivý.

Pak si přestal broukat, dýchal zrychleně a otíral mi ze zad krev a přebytečný inkoust. Ruce se mu tráslly, což se nikdy předtím nestalo. Pak mi do každického centimetru kůže vetřel chladivou, mastnou hmotu. „Jsi nádherná,“ řekl chraplavě. „Naprosto dokonalá. Skutečně cenný přírůstek do mé zahrady. A teď... teď dostaneš jméno.“

Palci mi přešel podél páteře, kde dokončil tetování jako první a kde už se stihlo zahojit. Ruka pokračovala na zátylek,

kde ji zabořil do mých sepnutých vlasů. Měl mastné ruce a tam, kde se dotkly mých vlasů, mi vlasy zůstaly umaštěné a těžké. Bez varování mě náhle stáhl z lavice, takže jsem stála nohama na zemi, zatímco horní polovinu těla jsem měla přehnutou přes lavici. Slyšela jsem, jak si rozepíná pásek a poklopec, a sevřela jsem víčka, abych nic neviděla.

„Maya,“ zasténal, zatímco mi rukama přešel po bocích. „Teď jsi Maya a patříš mně.“

Ozve se prudké zaklepaní na dveře a dívka se zarazí, takže přestane vyprávět. Vypadá vyděšeně a zároveň vděčně.

Victor si pro sebe zakleje, vyskočí ze židle a vrhne se ke dveřím. Rozrazí je a Eddison mu posunkem naznačí, aby šel za ním do chodby. „Co sakra děláš?“ zasyčí na něj. „Začala mluvit.“

„Tým prohledávající pracovnu podezřelého něco našel.“ Eddison zdvihne do vzduchu velký sáček plný řidičských průkazů a jiných dokladů totožnosti. „Vypadá to, že si všechny nechával.“

„Všech, které nějaký průkaz měly.“ Vezme sáček do ruky – proboha, těch průkazů je tolik! – a trochu s ním zatřeše, aby viděl, co je pod spodní vrstvou jmen a fotografií. „Našli jste její?“

Eddison mu podá jiný, malý sáček, ve kterém je jediná plastová kartička. Je to průkazka z New Yorku a on ji okamžitě pozná. Je o něco mladší, obličej působí víc dětsky, i když má

stejně tvrdý výraz jako dnes. „Inara Morrisseyová,“ přečte nahlas, ale Eddison potřese hlavou.

„Zbytek naskenovali a porovnávají je s databází, tuhle ale vzali jako první. Inara Morrisseyová ještě před čtyřmi lety neexistovala. Číslo sociálního pojištění patří dvouletému dítěti, které zemřelo někdy v sedmdesátých letech. Lidi v New Yorku někoho posílají na poslední místo, kde byla zaměstnaná, do restaurace Evening Star. Adresa patří k domu určenému k demolici, telefonovali jsme ale do restaurace a tam nám řekli adresu bytu. Agent, se kterým jsem mluvil, si hvízdal, když mi ji diktoval. Evidentně je to v drsné čtvrti.“

„To už nám říkala,“ říká Victor nepřítomně.

„Ano, je hrozně důvěryhodná a taky sdílná.“

Neodpoví hned, zaměstnává ho průkazka. Věří svému parťákovi, že je falešná, ale taky sakra povedená. Za běžných okolností by se určitě nechal zmást. „Kdy přestala chodit do práce?“

„Podle šéfa před dvěma lety. Daně odpovídají.“

„Dva roky...“ Větší sáček vrátí kolegovi a ten menší poskládá kolem jediné průkazky tak, aby se mu vešla do zadní kapsy kalhot. „Ať je zkontrolují, co nejrychleji to půjde; když bude potřeba, vem si techniky z jiných týmů. Musíme především identifikovat dívky, které jsou v nemocnici. A pak nám sežeň sluchátka, ať nám technici můžou předávat zprávy z New Yorku.“

„Jasný.“ Zamračí se na zavřené dveře. „Ona začala mluvit?“

„S mluvením vlastně žádný problém nemá,“ zakucká se. „Až se oženíš, Eddisone, nebo ještě líp, až si pořídíš děti a holky

dorostou do puberty, pochopíš to. Jde jí to líp než většině, dělá to ale podobně jako ostatní. Musíš ty informace jen probrat, aby ses dostal k tomu, co je důležité. Musíš jít po tom, co ti neříká.“

„Existuje důvod, proč radši mluvím s podezřelým než s obětí.“ Eddison se odšourá do technické místnosti a ani nepočká na odpověď.

Když už je venku z místnosti, může si koneckonců dát pauzu. Victor rychle projde chodbou do hlavní místnosti svého týmu, vyhýbá se stolům a pracovním koutům, až dojde do rohu, kde mají kuchyňku a malou odpočívárnu. Vytáhne ze stroje konvici s kávou a podezíravě si přičichne. Káva není horká, ale ani není cítit zvětrale. Nalije kávu do dvou hrnků, které se mu zdají čisté, a vrazí je do mikrovlnky. Zatímco se káva ohřívá, hrabe se v ledničce, jestli by se tam nenašlo něco k snědku.

Narozeninový dort sice zrovna nehledal, ale bude muset stačit. Za chvíli už má připravené dva papírové tácky, každý s pořádnou porcí dortu, k tomu pár sáčků cukru a smetanu v prášku. Hrnky chytne do jedné ruky a vrací se do technické místnosti.

Eddison se sice mračí, ale tácky mu podrží, aby si mohl do ucha zastrčit sluchátko. Victor se nesnaží drát schovat, na to je dívka příliš chytrá. Když se mu podaří sluchátko pohodlně zasunout do ucha, vezme tácky zase do ruky a vejde do místnosti.

Dívku pohled na tácky s dortem vyplaší a Victor si dá pozor, aby nezaznamenala jeho úsměv, když k ní po nerezové desce

stolu přisune jeden tácek a hrneček s kávou. „Říkal jsem si, že byste mohla mít hlad. Nevím, chcete do kávy mléko?“

„Nemám ji ráda, ale děkuju.“ Usrkne kávu bez mléka a bez cukru, zašklebí se, pak ale polkne a znovu si usrkne.

Čeká, až bude mít plnou pusu červené polevy. „Pověz mi o Evening Star, Inaro.“

Nezakucká se a ani sebou necukne, ale na kratičký okamžik se zarazí, je to chvilka naprostého strnutí, která je během okamžiku zase pryč, a kdybyste na ni nečekali, ani byste si jí nevšimli. Dívka polkne a olízne si ze rtů polevu, ovšem tam, kde přejela jazykem, zůstanou rudé šmouhy. „Je to restaurace, ale to už víte.“

Z kapsy vytáhne její kartičku a v sáčku ji položí na stůl. Po- klepe na ni nehtem a zakryje tím svůj obličej. „On si je scho- vával?“ zeptá se nevěřicně. „To mi připadá...“

„Hloupé?“

„Samozřejmě.“ Přemýšlivě se zamračí, narovná prsty a kar- tičku jimi úplně zakryje. „Nechával si všechny?“

„Pokud víme, tak ano.“

Zamíchá kávou v hrnečku a zírá na maličký vír, který se tím vytvoří.

„Inara ale není pravé jméno, stejně jako Maya, je to tak?“ zeptá se jemně. „Vaše jméno ani věk nemají s realitou nic spo- lečného.“

„Je to tak reálné, jak to musí být,“ opraví ho potichu. „Tak- hle to stačí.“

„Stačí to k tomu, aby si člověk našel práci a nějaké bydlení. Co ale bylo předtím?“

Na New Yorku je příjemné to, že se vás nikdo nikdy na nic neptá. Je to takové to místo, kam se vydáte, když nevíte, kam jít, chápete? Je to sen, je to cíl, je to prostor, kde můžete zmizet mezi miliony dalších lidí, kteří usilují o totéž. Nikoho nezájímá, odkud jste ani proč jste odtamtud odešli, protože se každý soustředí jen sám na sebe, na to, kam míří sám a co chce pro sebe. New York je historické místo, ale všechny tu zajímá jen a jen budoucnost. I když pocházíte přímo z New Yorku, můžete klidně zmizet přímo tady a nikdy vás nikdo nenajde.

Do New Yorku jsem vyrazila s veškerým svým majetkem zabaleným v tašce a v jednom kufru. Našla jsem si charitativní jídelnu, kde mě nechali přespávat v patře, když jsem jim tam pomáhala, a jeden z dobrovolníků mi řekl o nějakém chlapíkovi, který mu sehnal papíry pro jeho ženu, ilegální imigrantku z Venezuely. Zavolala jsem na číslo, které mi napsal na papírek, a druhý den jsem seděla v knihovně pod sochou lva a čekala, až mě osloví úplně cizí člověk.

Když se konečně ukázal o hodinu a půl později, než jsme se domluvili, nepůsobil na mě zrovna důvěryhodně. Byl průměrně vysoký, hubený, oblečení naškrobené a flekaté od čehosi, co jsem nechtěla vidět zblízka. Měl mastné vlasy, ve kterých se mu samovolně dělaly dredy, neustále popotahoval a mžikal očima kolem sebe, zatímco si rukávem utíral nos. Možná to byl geniální padělatel, nebylo ale těžké uhodnout, co dělal s utrženými penězi.

Neptal se mě na jméno, respektive se ptal na jméno, které chci mít na průkazce. Datum narození, adresa, řidičák nebo jiný průkaz totožnosti? Chci být dárce orgánů? Zatímco jsme si povídali, vešli jsme do knihovny, abychom měli důvod mlčet, a když jsme došli k nějakému banneru s reklamou, kde byl kus čistě bílého pozadí, postavil mě k němu a vyfotografoval mě. Na setkání jsem se předem pečlivě připravila. Koupila jsem si dokonce make-up, takže jsem věděla, že budu hravě vypadat na devatenáct. Všechno je to vlastně v pohledu. Když toho máte dost za sebou, působíte prostě starší, ať už zbytek vašeho obličeje vypadá jakkoli.

Řekl mi, že se večer potkáme u jednoho konkrétního stánku s hot dogy a že u sebe bude mít to, co potřebuju. Když jsme se znovu setkali (zase měl zpoždění), držel v ruce obálku. Taková drobnost, a přitom vám dokáže úplně změnit život. Řekl mi, že to bude stát tisícovku, ale dá mi slevu pět set, když se s ním vyspím.

Takže jsem zaplatila tisícovku.

Odešel na jednu stranu a já zase na druhou, a když jsem se vrátila do hostelu, kde jsem ten den chtěla přespát, dost daleko od armády spásy a kohokoli, kdo by si býval mohl vzpomenout na holku, která se zajímala o falešné papíry, otevřela jsem obálku a poprvé jsem si Inaru Morrisseyovou pořádně prohlédla.

„Proč jste nechtěla, aby vás našli?“ zeptá se on a smetanu v prášku si do kávy zamíchá propiskou.

„Nebála jsem se, že mě najdou. Aby mě někdo našel, musel by mě nejdřív hledat.“

„A proč vás nikdo nehledal?“

„Stýská se mi po New Yorku. Takové otázky mi tam nikdo nekladl.“

V uchu mu zapraská statická elektřina, připojil se jeden z techniků. „Z New Yorku víme, že před třemi lety dělala středoškolské testy GED. Prošla na výbornou, nikdy se ale nezaregistrovala k následným testům SAT ani nepožádala o výpis známek pro školu nebo zaměstnavatele.“

„Odešla jste ze střední školy, nebo jste testy GED dělala jen proto, aby po vás někde nechtěli diplom?“

„Když teď znáte moje jméno, mnohem snáz mi můžete vrtat do života, že ano?“ Dojí kus dortu a vidličku odloží úhledně na talířek. Zašustí papír, když odtrhne růžek sáčku s cukrem a vysype ho na hromádku na talířek. Pak si olízne jediný prst, který nemá zavázaný ani zalepený náplastí, přitiskne ho do hromádky cukru a strčí si ho do úst. „Víte ale jen o New Yorku, že ano.“

„Ano, proto bych potřeboval vědět, co bylo předtím.“

„Jako Inara jsem se cítila dobře.“

„To ale není vaše pravé jméno,“ řekne jemně, a jí se v očích objeví hněvivý záblesk. Zmizí stejně rychle jako předtím náznak úsměvu či překvapení, nedá se ale popřít.

„Takže růže zvaná jiným jménem by nevoněla stejně?“

„Tady mluvíme o jazyce, ne o identitě. To, kdo jste, nezáleží na jménu, jde tu o historii, a já se potřebuju dozvědět něco o té vaší.“

„Proč? Moje historie vám o Zahradníkovi nic neřekne, a o to tu jde především, nebo ne? O Zahradníka a jeho Zahradu? A o jeho motýly?“

„Když přežije, aby mohl stanout před soudem, budeme potřebovat věrohodné svědky. Mladá žena, která neprozradí ani své pravé jméno, není věrohodný svědek.“

„Je to jenom jméno.“

„Ne když je pravé.“

Na rtech se jí na moment objeví náznak úsměvu. „To říkávala Bliss.“

„Bliss?“

Lyonette na mě jako obvykle čekala před tetovací místností a diskrétně se dívala jinam, než jsem si směla obléknout přiléhavé černé šaty, které teď byly mým jediným kusem oblečení. „Zavři oči,“ řekla mi. „Vezmeme to postupně.“

V té místnosti jsem držela oči zavřené tak dlouho, že jen při pomýšlení na to, že bych je zase dobrovolně zavřela, se mi zjezily všechny chloupky. Lyonette mi ale zatím vždycky pomáhala a bylo mi jasné, že podobně už pomohla mnoha dívkám přede mnou. Proto jsem se rozhodla jí i nadále důvěřovat. Jakmile jsem zavřela oči, vzala mě za ruku a odvedla mě chodbou v opačném směru, než kterým jsme obyčejně odcházely. Byla to dlouhá chodba a na konci jsme zatočily doleva. Pravou rukou jsem sledovala prosklené stěny a každé otevřené dveře jsem pocítila tak, že mi sklo zmizelo pod rukama.

Pak mě nasměrovala do jedné dveří a rukama si mě jemně přidržela nad lokty, aby mě postavila tak, jak chtěla. Pak jsem cítila, že o krok poodstoupila. „Otevři oči.“

Stála přede mnou v místnosti, která byla téměř identická s mým pokojem. Byly tam drobné osobní předměty – zvířátka z origami na polici nad postelí, peřiny, deky a polštáře, oranžové závěsy oddělující záchod, umyvadlo a sprchový kout. Zpod největšího polštáře vykukoval kousek hřbetu knížky a pod postelí byly úložné zásuvky.

„Jak tě pojmenoval?“

„Maya.“ Když jsem to jméno poprvé vyslovila nahlas, nechtěně jsem se otrásla, protože jsem si vzpomněla, jak ho pořád dokolečka opakoval, zatímco mi –

„Maya,“ zopakovala po mně, a já se mohla chytit toho nového zvuku. „Podívej se na sebe, Mayo.“ Zdvihla zrcadlo a umístila ho tak, abych se viděla zezadu v druhém zrcadle, které bylo za mnou.

Na zádech jsem měla velké rudé plochy živého masa, oteklé a pokryté čerstvým inkoustem. Věděla jsem, že je tmavší, než bude, až se oloupou strupy. Na bocích jsem v místech, kde nepřiléhala látka, zahlédla otisky prstů, obrazec ale nic nezakrývalo. Byl ošklivý a hrozivý.

A také krásný.

Horní část křídel byla zbarvená zlatavě hnědou, podobný odstín měly Lyonettiny vlasy a oči. Tu a tam prosvítala černá, bílá a tmavě bronzová. Spodní část křídel byla naopak světle růžová až do fialova, probarvená černou a bílou. Tetování mělo neskutečně vyvedené detaily, lehounké barevné odstíny vy-

tvářely dojem jednotlivých šupinek, v sytých, plných barvách, a pokrývalo mi téměř celá záda – sahalo od horní hrany ramen až kousek pod pas. Křídla byla vysoká a úzká a vnější hrany sotva přecházely na boky.

Nedalo se popřít, že autor je skutečný umělec. Ať byl jinak jakýkoli, Zahradník byl především talentovaný muž.

Tetování jsem nenáviděla, ale bylo nádherné.

Ve dveřích se objevila hlava a za ní maličká dívka. Měřila maximálně metr padesát, a to když se narovнала. Pokud jste se ale podívali na její křivky, rozhodně byste si ji nespletli s dítětem. Měla naprosto dokonalou, bělostnou pleť a ohromné pomněnkové oči hrající až do fialova, které rámovaly drobné černé kudrlinky sepnuté sem tam nedbale sponkou. Byla to dívka plná kontrastů, nosík jako knoflík byl spíš roztomilý než krásný; stejně jako všechny ostatní dívky, které jsem v Zahradě zahlédla, byla i ona naprosto nádherná.

Krása ztrácí význam, když je jí kolem vás příliš mnoho.

„Takže tohle je ta nová dívka.“ Plácla sebou na postel a k hru-di si tiskla maličký polštářek. „Tak jak tě ten hajzl pojmenoval?“

„Mohl by tě slyšet,“ krotila ji Lyonette, dívka na posteli však jen pokrčila rameny.

„Aťsi. Nikdy nás nežádal, abychom ho milovaly. Tak jak tě pojmenoval?“

„Maya,“ řekla jsem současně s Lyonette, a bylo o kousek snazší to slyšet nahlas. Napadlo mě, jestli to takhle bude i pokračovat, jestli to třeba časem přestane bolet úplně, nebo jestli je to prostě jako střep, který bolí už navždycky – něco jako tříska, kterou se vám nedaří vyjmout pinzetou.

„Hm, to není tak hrozné. Mě ten sráč pojmenoval Bliss.“ Obrátila oči v sloup a pohrdavě si odfrkla. „Bliss! Copak vypadám blaženě? Tak se na to podíváme.“ Maličko zatočila prsty jako mlýnkem a v tu chvíli mi připomněla Hope. S touto myšlenkou jsem se pomalu otočila zády, aby si mohla prohlédnout moje tetování. „To není špatné. Ty barvy k tobě každopádně sedí. Budeme se muset podívat, co je to za druh.“

„Je to *Callophrys Eryphon*,“ povzdechla si Lyonette. Když jsem na ni tázavě pohlédla, pokrčila rameny. „Mám to na starosti. Možná je to pak míň hrozné. Já jsem *Lycaena Cuprea*.“

„Já jsem *Myscelia Ethusa*,“ dodala Bliss. „Je docela pěkný. Samozřejmě je to příšerné, ale nemusím se na to koukat. S těmi jmény je to nakonec jedno. Mohl by nám říkat A, B nebo raz dva tři a nic by to na věcech nezměnilo. Nauč se na to jméno zareagovat, ale nepředstírej, že k tobě patří. Bude to tak míň zmatené.“

„Míň zmatené?“

„No jasně! Pamatuj si, kdo jsi, a pak to bude jako role v divadle. Když se do toho jména vcítíš, teprve přijde krize identity. Krize identity zase obvykle většinou vede ke zhroucení, a to tady zase vede k –“

„Bliss.“

„Co je? Připadá mi, že to zvládne. Ještě se nerozbrečela, a všechny přitom víme, co dělá, když dokončí tetování.“

Byla jako Hope, jen mnohem chytřejší.

„Tak k čemu vede zhroucení?“

„Mrkni se do chodeb, ale nechodila bych tam po jídle.“

„Těmi chodbami jste přece právě prošla,“ připomene jí Victor.

„Měla jsem zavřené oči.“

„Co tam tedy bylo?“

Zbytkem kávy zamíchá v šálku místo odpovědi a podívá se na něj pohledem, který naznačuje, že by si to už mohl domyslet sám.

V uchu mu zase zapraská statická elektřina. „Ramirezová právě volala z nemocnice,“ řekne mu Eddison. „Posílá fotky těch, o kterých si doktoři myslí, že přežijí. Databáze pohřešovaných taky měla docela štěstí. Z živých a těch, co leží čerstvě v márnici, se jim povedlo identifikovat asi polovinu. A máme tu problém.“

„Jaký problém?“

Dívka na něj rychle pohlédne.

„Jedno z děvčat, které se povedlo identifikovat, je z vlivné rodiny. Pořád o sobě mluví jako o Ravenně, ale její otisky prstů v databázi přiřadili k Patrice Kingsleyové.“

„Myslíte pohřešovanou dceru senátorky Kingsleyové?“

Inara se opře do židle a zatváří se pobaveně. Victor si není jistý, co jí připadá vtipné na tom, z čeho se stoprocentně vyklube pořádná komplikace.

„Už o tom ví senátorka?“

„Ještě ne,“ odpoví Eddison. „Ramirezová nás na to chtěla připravit. Senátorka Kingsleyová po dceři zoufale pátrá, Victore, není šance, že by do vyšetřování nezačala strkat nos.“